Hỗn Đản! Cậu Không Được Đụng Vào Tôi!

Contents

Hỗn Đản! Cậu Không Được Đụng Vào Tôi! **1**
1. Chương 1 1
2. Chương 2 4
3. Chương 3 5
4. Chương 4 7
5. Chương 5 9
6. Chương 6 10
7. Chương 7 12

Hỗn Đản! Cậu Không Được Đụng Vào Tôi!

Giới thiệu

Tên gốc : (Hỗn đản! Cậu không được đụng vào tôi!)Thể Loại : Trường học, nhẹ nhàng, viễn tưởng, 1x1, HEEdito

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/hon-dan-cau-khong-duoc-dung-vao-toi

1. Chương 1

Tôi là Kim Jaejoong, một thanh niên vô cùng ngoan ngoãn của thời đại mới, tôi không hút thuốc, không uống rượu, không đánh bạc, thành tích cũng coi như khá. Tôi nghĩ đó là nhờ trời giúp. Nhưng hết thảy đều kết thúc vào một đêm không trăng không sao một tháng trước, từ đó về sau, thế giới của tôi lâm vào ác mộng…

"Jaejoong! Nhanh lên một chút!" Thanh âm Yoochun truyền đến.

"Chờ một chút, đã mua bắp rang đâu!"

Trường học tổ chức xem phim, tên phim tôi không để ý kỹ, nhưng phòng bán vé lại rất đông khách, hẳn là chiếu mấy bộ phim về tình bạn hay chiến tranh linh tinh, tôi vui mừng nhận bắp rang từ tay chú bán hàng, đi vài bước thì chợt thấy có người kéo tay tôi.

"Cháu bé, chờ một chút." Là thanh âm của một người cao tuổi.

Kinh ngạc quay đầu, một bà lão hiền lành ôn nhu nhìn tôi. Tôi gãi gãi đầu, gọi tôi?

"Bà à, bà gọi cháu sao?" Tôi chỉ chỉ mình.

"Đúng vậy, cháu bé."

Bà lão vẫn ôn nhu cười với tôi. Nhưng không hiểu sao tôi lại nổi da gà, chẳng lẽ là bà bắt gặp vừa rồi tôi đưa cho ông chú kia tờ tiền rách sao? Không lẽ xui xẻo vậy…

"Cháu bé, cái này cho cháu. Nó sẽ phù hộ cháu đấy." Không biết từ khi nào trong bàn tay bà đã có một chiếc nhẫn, kiểu dáng rất bình thường.

Tôi nhận lấy từ tay bà: "Cái này cho cháu ạ?" Cẩn thận cầm nó trong tay, a? Sao đột nhiên lại lóe sáng vậy.

"Bà ơi… Bà…" Lại ngẩng đầu, bà lão đã biến mất không thấy bóng dáng. Kỳ quái… Trong tay mình vẫn còn cầm cái nhẫn a.

"Jaejoong! Sao lâu vậy!" Park Yoochun đi tới trước mặt. "Nhìn cái gì thế? Sao lại thất thần?"

Tôi cũng rất buồn bực, "Yoochun, cậu có thấy bà lão tớ vừa nói chuyện cùng không?"

"Bà lão? Đầu óc cậu bị ngâm nước à? Tớ ở bên kia nhìn cậu nửa ngày, cứ đứng nói lầm bầm mãi, thỉnh thoảng lại gãi đầu, thỉnh thoảng lại cúi xuống, cậu trước khi đi không tắm à?" Yoochun ghét bỏ bước lùi lại.

"Cậu nằm mơ à, tớ rõ ràng có thấy mà, cậu xem, bà ấy cho tớ cái này!" Vật tôi cầm trong tay chính là chứng cớ. Mở tay ra cho cậu ta xem.

Cậu ta khoanh tay lại, bĩu môi. "Đầu năm nay không hề có mấy chuyện thần bí! Cậu muốn lừa tớ thì nên dùng biện pháp khác a. Hơn nữa…" Cậu ta cầm nhẫn lên, đưa trước mặt quan sát, "Nhẫn khó coi như vậy, chắc chắn là hàng rẻ tiền. Lấy ở đâu ra thế?"

"Mặc kệ cậu đấy, đi nhanh đi, phim sắp chiếu rồi." Đeo nhẫn vào ngón áp út, khoác bả vai Park Yoochun đi vào rạp chiếu phim.

"Jaejoong, cậu nhìn kìa, lại là Jung Yunho. Suốt ngày nhìn chằm chằm vào ngực con gái." Yoochun khinh bỉ nhìn Jung Yunho đang đứng ở cửa.

Jung Yunho là bạn cùng lớp của chúng tôi nhưng quan hệ không tốt lắm. Cậu ta là người cà lơ cà phất, rất không đứng đắn, hàng ngày đi học đều đến muộn về sớm, thành tích cũng gọi là ổn. Hừ, đều là mấy cô gái của cậu ta làm giúp, đúng là một tên ăn chơi trác táng.

"Đừng để ý tới loại người này, không hề giống học sinh gì cả." Tôi cố ý lúc đi ngang qua cậu ta thì nói to với Yoochun.

Jung Yunho nhíu mày, ôm lấy cô gái bên cạnh, "Sao vậy? Jae Jae? Cậu không cần dùng ngữ khí này nói chuyện với tôi, tôi sẽ nghĩ là cậu cố ý thu hút sự chú ý của tôi đấy ~" Ngữ khí như có như không khiến mặt tôi lập tức đỏ bừng. Jung Yunho lại khẽ thì thầm vào tai cô gái bên cạnh, "Thẹn thùng sao? Không phải nói em đâu. Mỹ nữ, đi xem phim với Yunho oppa đi." Nói xong ôm cô gái kia đi vào.

"Chưa thấy qua người nào vô sỉ như vậy!" Tôi tức giận giậm chân! Tức chết tôi rồi! Ba của Jung Yunho là tổng giám đốc của tập đoàn Jung còn ba tôi là giám đốc dưới quyền ông ấy. Cổ phần công ty ba tôi nắm giữ nhiều thứ hai. Nói như thế nào, tôi cũng là thiếu gia có tiền đúng không? Nhìn tôi xem! Tuân thủ pháp luật vô cùng a! Lại nhìn Jung Yunho đi! Quả thực chính là tên thiếu gia ăn chơi trác táng!

"Đừng nóng giận, không phải cậu bảo đừng để ý đến loại người này sao? Quên đi, cậu càng mỉa mai cậu ta, cậu ta lại càng làm hành động vô sỉ hơn. Được rồi được rồi, đừng tức giận nữa. Phim đã bắt đầu chiếu rồi…."

"Không muốn xem! Không phải ngày mai còn chiếu một buổi nữa sao?!" Tôi không muốn ngồi cùng rạp chiếu phim với người như vậy.

Yoochun giữ chặt cánh tay tôi, dỗ dành như với trẻ con, "Đại thiếu gia, đừng cáu kỉnh, mau vào đi thôi ~"

Tôi đành đi vào, bắp rang đã rơi mất một nửa. Tức chết tôi rồi!!

Tùy tiện tìm một vị trí ngồi xuống với Yoochun, phim đã bắt đầu chiếu, thật hết chỗ nói, tên phim là [Nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn]? Có lầm không a… Hiệu trưởng đã nhận tiền đút lót của người ta à…

Phim bắt đầu chiếu không lâu, tôi liền cảm thấy mệt mỏi rã rời, Yoochun lại rất tập trung xem, có cái gì hay đâu… Không phải chỉ là hoàng tử cưỡi bạch mã với bảy chú lùn thôi sao? Thật là nhàm chán…

Mơ mơ màng màng ngủ, nhẫn trên ngón áp út dường như lóe lên, nhiệt độ có chút nóng, bất quá không khó chịu, rất ấm áp…

…….

"Ho oppa ~ Ho oppa ~ Tỉnh tỉnh ~" Thanh âm mềm mại truyền đến bên tai.

A… Mơ mơ màng màng mở to mắt, một cô gái đang ghé vào trước ngực tôi. Tôi lảo đảo ngã xuống ghế.

"Cô… Cô…. Cô là ai!" Cô ta cẩn thận nâng tôi dậy, bĩu môi, "Đáng ghét! Ho oppa, lại chơi trò này, người ta không để ý đến oppa nữa…" Tuy nói vậy nhưng đầu vẫn tiếp tục dựa vào ngực tôi.

"Này! Cô bảo ai là Ho oppa! Cô không nhìn kĩ à!!!" Có lẽ là thanh âm của tôi thực sự lớn, cô gái kia bị tôi dọa, môi bĩu ra, mắt liền ngập nước.

"Aizzz… Cô đừng khóc a!! Cô có gặp bạn tôi Park Yoochun không?"

"Ô ô… Oa… oa!"

"……."

Tôi lắc đầu, ghét nhất là nhìn thấy con gái khóc, phiền chết đi được, đẩy cô ta ra, nói không chừng là tên Park Yoochun kia chỉnh mình, trước đi toilet đã. Bị cô ta làm giật mình vậy, hệ bài tiết đã kêu gào rồi.

Lúc đến toilet, tôi hoàn toàn ngây người, sao cái kia của tôi…. Lại lớn hơn nhiều vậy… Chẳng lẽ là vì nghẹn nước tiểu sao? Buồn bực giải quyết xong, đi rửa tay, tôi đơ người toàn tập, lắc lắc đầu! Gương mặt trong tấm gương này là… Jung Yunho!!!!

"Ah!!! Có quỷ a!!!!" Chưa kịp khóa vòi nước đã chạy luôn đi.

Liệu có phải tôi hoa mắt không a? Hẳn là như vậy, lại quay trở về nhìn. Cẩn thận đi vào nhà vệ sinh, thấy có mấy nam sinh đi ra.

"Vừa rồi không biết ai kêu một tiếng, tao giật mình tí nữa thì ngã… Gặp được tên đấy nhất định phải đánh chết nó."

"…." Lau mồ hôi lạnh trên thái dương, may mắn vừa rồi họ không thấy rõ tôi. Đi vào trong, người trước mặt lại khiến cho tôi cả kinh. Đây chính là…. Chính là tôi, Kim Jaejoong anh tuấn tiêu sái a!!!

"Cậu…" Cậu ta mở miệng.

"Tôi…." Tôi không có lời nào để nói.

Tôi nghĩ lực chấp nhận đả kích của mình rất cao, phát sinh chuyện lớn như vậy mà vẫn có thể bình tĩnh ngồi xe về nhà cậu ta.

Ngồi trên sopha, cậu ta hung tợn nhìn tôi, "Đây là cái quái gì? Tôi vừa tỉnh dậy thì thấy Park Yoochun bên cạnh ngồi khóc kêu Bạch Tuyết đáng thương gì gì đó… Đến toilet nhìn gương mới phát hiện tôi biến thành cậu! Cậu đã hạ bùa chú gì với tôi sao?? Tuy rằng tôi không thể nào thích cậu, nhưng cậu đùa quá mức rồi đấy!"

"Tôi! Tôi cũng không biết a! Vừa tỉnh lại đã thấy cô gái bên cạnh đụng chạm tôi!" Tôi cuống quít lắc đầu, không biết cậu ta có nghe lời tôi nói không nhưng mắt cứ nhìn chằm chằm vào nhẫn trên tay tôi. Đột nhiên chuẩn xác bắt lấy tay trái tôi đang quơ loạn.

"Đây là cái gì?!" Nói như đang lầm bầm, vươn tay phải cậu ta ra, trên ngón áp út rõ ràng là một chiếc nhẫn giống hệt tôi.

Tôi hất tay cậu ta ra. "Này! Nguyên lai là cậu giở trò quỷ! Cậu còn đi cáo trạng tôi! Sao cậu lại làm thế?!"

Cậu ta hừ lạnh một tiếng: "Đây là một bà lão kỳ quái cho tôi, tôi tò mò nên mới đeo, ai biết không tháo ra được!"

"Bà lão kỳ quái?!" Tôi nhớ rõ đó là một bà lão đáng kính, bất quá hiện tại nghĩ lại, bà lão xác thực rất cổ quái.

“Sao vậy? Cậu cũng là do bà ta cho sao? Bà lão kia chơi cái trò gì nữa đây! Thần tiên hạ phàm à?”

“Thần tiên hạ phàm?” Huh… Không ngờ cậu ta có thể nghĩ ra cái này.

“Tiếp theo nên làm gì bây giờ?……..” Tôi than thở.

“Thiếu gia, cậu đã về?” Âu Bá - quản gia của Yunho đi đến chỗ chúng tôi.

“Uhm….” Jung Yunho khoát tay.

“Thiếu gia…” Không nghĩ tới Âu Bá lại đi đến trước mặt tôi, cung kính hành lễ.

“Cái gì?!! Ông gọi cậu ta là thiếu gia?!!” Jung Yunho nhảy dựng lên.

Miệng tôi vẫn duy trì trạng thái mở to. Âu Bá ngạc nhiên nhìn sang Jung Yunho.

Sự tình dường như thật sự nghiêm trọng rồi…….

2. Chương 2

“Thiếu gia, cơm tối đã chuẩn bị xong, Kim thiếu gia cũng ở lại ăn cơm sao?” Âu Bá cẩn thận nói với tôi. Thật đáng thương tôi đến giờ vẫn chưa hiểu rõ ràng chuyện đã phát sinh, liền cứ “Uh Uhm” đáp ứng. Âu Bá chậm rãi đi. Jung Yunho, a…. Tôi hẳn phải gọi cậu ta là Kim Jaejoong? Mặc kệ!

“Jung Yunho! Hiện tại làm sao bây giờ! Như vậy tôi không thể về nhà được!”

“Thiếu gia ~~ Hừ hừ…” Jung Yunho liếc mắt xem thường tôi, bắt chước lại giọng điệu của Âu Bá.

“……..”

“Tôi hiện tại cũng không thể ở chỗ này được, tôi cảnh cáo cậu!” Jung Yunho đột nhiên giữ chặt áo của tôi: “Không được trộm thứ gì ở nhà tôi! Tối hôm nay… Tôi ngủ ở nhà cậu vậy…”

“Hừ, ai thèm mấy thứ nhà cậu, cậu đừng có mà động đến bảo bối của tôi, hơn nữa! Cậu không được mặt quần lót của tôi!!”

Jung Yunho làm bộ nôn mửa: “Tôi không thèm! Đúng rồi ~” Cậu ta đột nhiên cười gian xảo: “Nơi đó của cậu thật tinh xảo nha ~”

“……..” Tên sắc lang này!

“Hỗn đản! Cậu không được chạm vào tôi!!!!”

Vừa nói dứt lời, tên kia thế nhưng lại cười ta kéo khóa xuống, đưa tay vào nơi đó…

“Jung Yunho!!!!!!!!!!!!”

“Thiếu gia, chuyện gì xảy ra vậy!” Hai cô gái mặc tạp dề chạy vội từ trên lầu xuống, tôi quay đầu nhìn Jung Yunho, cậu ta đã bỏ tay ra, trấn định cầm lấy một ly trà.

“Thiếu gia? Thiếu gia?”

“A? A….” Tôi cuống quít quay đầu, hai cô gái kia có chút sợ hãi nhìn tôi. Jung Yunho ở nhà nhất định coi trời bằng vung! Nhìn xem người hầu của cậu ta kìa…

“Cậu vừa rồi sao lại hô lớn tên mình như vậy a? Là chúng tôi làm sai cái gì sao?”

“Không, không! Tôi nghe nói thỉnh thoảng hét to lên có thể loại bỏ độc tố trong cơ thể. Ha ha ha…” Cười gượng nhìn về phía Jung Yunho, tên kia tiếp tục ngồi uống trà, ra bộ mình là người ngoài cuộc. Đáng ghét!

“Thật không ạ?” Hai người vẫn không hiểu.

"Uh, hai người cứ đi xuống đi. Có việc tôi sẽ gọi." Thấy thân ảnh họ ra khỏi tầm mắt, tôi mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

"Vừa biến thành tôi đã bày ra bộ dạng mình là thiếu gia rồi! Cậu không đơn giản chút nào…" Jung Yunho vẫn không đặt tách trà xuống, chẳng thèm nhìn tôi lấy một lát.

Ai… Tôi cũng không muốn vậy a, cứ thế này sớm muộn cũng sẽ bị lộ, may mắn ba mẹ hai chúng tôi đều có việc, hẳn sẽ không bị phát hiện sớm… Nhưng là, ở trường học phải làm sao bây giờ a……. Bên người Jung Yunho lúc nào cũng có một đám người không đứng đắn, nhất định sẽ bị lộ!! Thật phiền phức!!!!

Cầm chặt chìa khóa nhà trong tay, lo lắng nói, "Cậu, nhất định phải thành thật, không được bắt nạt Vik nhà tôi…"

Jung Yunho đoạt lấy chìa khóa: "Vik là ai a? Là tiểu tình nhân của cậu sao? Yên tâm đi, tôi không đụng đến đồ của người khác đâu ~"

Sao lại hiểu như vậy a!!! Tôi làm bộ bi thống nói: "Vik là chó yêu bảo bối của tôi ~ Nó từ nhỏ không cha không mẹ, là một tay tôi nuôi nấng, như thể con trai của tôi vậy, nó rất kén ăn, chỉ ăn loại thức ăn dành cho chó để trong tủ, nếu cậu tùy tiện lấy đồ ăn khác, nó có thể sẽ cắn quần lót cậu đấy, buổi tối lúc ngủ cũng rất thích nằm trên giường tôi, đôi khi còn kéo tôi xuống dưới đất, cậu nhất định phải chăm sóc nó thật tốt…"

Jung Yunho nuốt nước miếng, cắt đứt lời của tôi: "Cậu yên tâm đi, tôi sẽ để ý nó…" Nói xong bỏ chạy.

Đáng ghét!!!! Vik à, baa thực xin lỗi con… Chỉ mong con có thể phát hiện cậu ta có chỗ không ổn, nếu không ba liền không nuôi con nữa!

Chó ngu ngốc!

Khẩn trương ăn bữa tối, hai bên là hai hàng người. Vốn cơm rất ngon nhưng tôi lại thấy nhạt như nước ốc. Mọi người thử tưởng tượng xem, mỗi khi gắp một thứ lên, đám người chung quanh sẽ khẩn trương nhìn phản ứng của mình, liệu còn có thể ăn ngon không? Không nhổ ra đã là cố gắng lắm rồi…

"Cái kia… Âu Bá, phiền ông đưa cháu về phòng được không?" Tôi tuy rằng đã từng tới nhà Jung Yunho, nhưng thật sự không biết phòng của cậu ta ở nơi nào… Biệt thự lớn như vậy, không cẩn thận sẽ bị lạc đường mất…

"Được ạ, thiếu gia." Âu Bá không phản ứng gì, cung kính dẫn đường phía trước. Thật là một nhà cứng ngắc a, xem nhà mình kìa, rất náo nhiệt! Ô ô… Jung Yunho, cậu đừng có cải cách cái gì ở nhà tôi a…

Nửa đêm dậy đi toilet, đột nhiên nhìn khuôn mặt hiện tại của mình, thật sự là sợ chết khiếp. Cẩn thận sờ sờ, xúc cảm rất tốt a….. Có chút râu mọc lên, không được, phải cạo ngay! Mình là Kim Jaejoong anh tuấn tiêu sái mà!

~Ngày mai ~ Hy vọng hết thảy lại trở về quỹ đạo!

3. Chương 3

Ngày hôm sau, vừa rời giường tôi liền chạy đến nhìn gương. Trong gương vẫn là bản mặt đáng ghét của Jung Yunho… Đây quả thực là phán quyết tử hình cho tôi rồi! Vén áo ngủ trước ngực lên, oa ~ Dáng người tên này thật tốt, cơ bụng rất rõ ràng. Bất quá… Cơ ngực của cậu ta hình như có điểm lớn! Khóe miệng tôi co rút, đây giống hệt cái gọi là "Núi đôi" trong truyền thuyết mà! Có lầm hay không a! Nhẹ nhàng đưa bàn tay lên ấn thử, nóng hầm hập, mềm mềm, hô… Phải thực hiện một trong chín trăm sáu mươi lăm điều cần làm thôi – Tập cơ ngực! Tùy tiện lấy một bộ treo trong tủ quần áo mặc, soi gương, không tệ! Rất có phong cách của Kim Jaejoong! Mấu chốt là cơ bắp tôi hằng mong ước đã xuất hiện! Hú hú ~ Kim Jaejoong cơ bắp giá lâm! Ái khanh bình thân

~"Thiếu gia, cậu đã rời giường rồi sao? Bữa sáng đã chuẩn bị tốt."

Ngoài cửa thình lình truyền đến thanh âm Âu Bá làm tôi sợ nhảy dựng lên.

"Biết, đã biết!" Vội vàng hô to, sợ ông không nghe thấy thì đi vào. Aizz… Thật nhớ Vik lông xù a… Không biết đã bị Jung Yunho làm thịt chưa, hiện tại trong nhà nhất định gà bay chó sủa không yên rồi.

Lại cực kì yên tĩnh ăn hết bữa sáng, tôi khẩn trương đến mức thiếu chút nữa nuốt cả cái thìa vào. Ngồi trong xe riêng của Jung Yunho, lái xe là người rất to cao. Nhìn bộ âu phục của ông ta căng ra, tôi thực hoài nghi không biết ông ta vào trong xe bằng cách nào…

Thật không nghĩ tới vừa xuống xe lại đụng phải chính mình - -||? Tên Jung Yunho kia đang dùng khuôn mặt của tôi để trò chuyện với một học tỷ năm trên, thanh danh cả đời của tôi a!! Để cho người quen trông thấy thì không xong rồi!!

"Jung… Kim Jaejoong! Cậu tới đây!" Tôi đứng cách đó không xa gọi cậu ta. Bất quá cậu ta không có phản ứng, cũng đúng, cậu ta là Jung Yunho mà! Không còn cách nào, tôi chỉ có thể kiên trì đi vào trong đám nữ sinh, động nhẹ vào cánh tay cậu ta. Không nghĩ tới vừa mới vào, đám nữ sinh kia lại vây quanh tôi %>_<%. Tôi trời sinh nhìn thấy con gái là mặt sẽ đỏ a. Đại não còn chưa kịp phản ứng, một thứ gì đó mềm nhũn đè lên người tôi! Hu Hu…! Cứu mạng a….

"Yunho a, thật đáng ghét, mấy hôm nay không gọi người ta."

"Đáng ghét…"

"Yunnie ~"

Tôi muốn ói!! Cố lấy dũng khí kéo Jung Yunho bên cạnh đột phá vòng vây, chạy thẳng đến toilet nam! Cứ thế xách Jung Yunho suốt đường mà không thở gấp lấy một cái. Tên nhóc này thể chất thật tốt a ~ Bình thường tôi chỉ ôm Vik thôi đã nằm dài ra mà thở rồi… Bây giờ lại có thể dễ dàng xách chính mình lên… Aizz… Đây thật sự là một sự sỉ nhục a!!!

"Hô… Cậu làm gì a? Không thấy tôi đang tán gái sao?" Jung Yunho thở hổn hển. Tôi thực xin lỗi cậu a, Yunho!

"Cái kia… Cậu có thể đừng đến gần mấy cô gái… Tham gia các hoạt động có ý nghĩa… Chẳng hạn như đá bóng… Đúng rồi! Vik nhà tôi đâu?" Tôi có chút khẩn trương nhìn cậu ta chậm rãi bình phục hô hấp.

"À! Con chó đần độn kia a, đêm qua tôi đá nó khỏi giường mấy lần rồi gọi người bắt nó đi làm "Thịt cầy 7 món" rồi!"

"Cái gì, cái gì!!!!!!!!!!!!!!!!!!" Rống to một tiếng làm kinh động khắp toilet nam. Tôi nghĩ, lại có không ít bạn nam bị tôi dọa đến mềm nhũn người a…. Bạn học! Thực xin lỗi a! Hi vọng không để lại di chứng gì…

Jung Yunho ngoái ngoáy lỗ tai: "Trêu cậu thôi, chúng tôi ở chung khá tốt, có thể là vì khí chất của tôi vẫn còn lưu lại."

Có quỷ mới tin cậu ta, vừa rồi không cẩn thận nhìn, giờ mới quan sát quần áo cậu ta mặc, sao lại có chút không được tự nhiên… Tôi hình như không có bộ này a…

"Jung Yunho, bộ quần áo cậu mặc ở đâu ra vậy?"

Cậu ta trừng mắt nhìn tôi (Thật là đẹp! Tôi trừng mắt cũng đáng yêu như vậy a o[v]o~~) tiếp tục nói: "Cậu nhìn mấy bộ quần áo ngây thơ của cậu đi! Chẳng khác gì học sinh tiểu học! Nhà cậu rất nghèo sao?! Một đống quần lót đều là bọt biển cục cưng! Tôi phải gọi người mua bao nhiêu quần áo. Nhìn cậu mặc hôm nay xem! Che hết khí chất của tôi rồi! Chắc chỉ hai ngày nữa, toàn bộ cơ bắp trên người đều bị cậu biến thành bùn nhão mất…"

Mở miệng cái là bắt đầu quở trách. Tôi vội vàng che lỗ tai, nhắm mắt lại… Mình không nghe thấy, mình không nghe thấy ~ Dường như đã yên lặng hơn nhiều, mở mắt ra nhìn, toàn bộ bạn học nam trong toilet đều đang há mồm nhìn chúng tôi, mấu chốt là có mấy người khóa quần còn chưa kéo lên, ặc… Đột nhiên ý thức được một vấn đề nghiêm trọng. Dường như mỗi lần gặp cậu ta ở toilet đều bị cậu ta châm biếm. Tuy rằng hôm nay cũng vậy. Nhưng quan trọng là chúng tôi đã trao đổi thân thể. Bức tranh trào phúng này

hình như có điểm buồn cười. Một nam sinh gầy yếu có gương mặt đáng yêu hai tay chống nạnh chỉ trích một nam sinh cao hơn cậu ta không ít, thân thể rắn chắc… Hình ảnh uy vũ của Jung Yunho cứ vậy bị tôi phá vỡ! Từ nay về sau, một Kim Jaejoong đáng sợ hoàn toàn mới sẽ lên sân khấu!

Không cam lòng đi theo mông Jung Yunho vào bàn học, ngồi xuống bàn cuối cùng…. Nhìn xem, nhân duyên của tôi thật tốt a, vừa mới vào đã có mấy người chào hỏi cậu ta, còn tôi thì sao? Chỉ có thể ngồi yên, nhìn muỗi thỉnh thoảng bay qua lại…

Thấy Park Yoochun vào phòng học, tôi kích động hô to: "Yoochun! Tớ ở đây!" Hô xong thì liền hối hận… Bình thường tôi và Yoochun ghét nhất là Jung Yunho. Quả nhiên, vừa nghe thấy, Park Yoochun liền trừng mắt liếc tôi một cái, không thèm để ý. Không được, tôi phải nói chuyện này cho Yoochun, bằng không tôi sẽ phải sống cô độc hết quãng đời còn lại! Nên giải thích thế nào đây… Phải cẩn thận suy nghĩ biện pháp mới được!

4. Chương 4

Rốt cục nhịn đến giờ tan học, từ sáng đến giờ chỉ nhìn chằm chằm Jung Yunho, không nghe được bài giảng gì… Tên giả mạo chết tiệt này, cứ trêu chọc bạn bè của tôi! Tức chết tôi rồi. Mấy người các cậu đừng chỉ nhìn bề ngoài a!!! Tôi không phải người đáng ghét như vậy!!

"Park Yoochun, cậu lại đây chút…" Tôi biết cậu ta mỗi lần tan học đều về sau cùng. Cho nên, nói với cậu ta trước!

Park Yoochun kinh ngạc quay đầu. "Sao vậy? Tôi với cậu không có cừu hận gì mà."

Tôi nhức đầu. "Có lẽ tớ nói cậu sẽ không tin, kỳ thật… Tớ là Jaejoong!"

Park Yoochun bĩu môi, "Đại ca, anh đang nói gì vậy a? Nghĩ tôi ngu ngốc à? Tôi không bị cận thị đâu…"

"Tớ biết vài chuyện của cậu!" Cười gian một tiếng nhìn cậu ta. "Xem nào… Cậu có nhớ rõ chuyện cậu đái dầm lúc bảy tuổi không?"

"-_-|……."

"Cậu còn nhớ lúc học tiểu học, cậu móc gỉ mũi đến chảy máu mũi không?"

"-_-||……."

"Lần đầu tiên cậu tỏ tình với người ta, lúc đó mới biết người đó là con trai

"

"-_-|||……."

Tôi đắc ý cười, cả người rung lên, giải thích. "Chuyện là thế này, nhớ tối hôm trước không? Cái nhẫn kỳ quái ấy! Lúc đó tớ nói với cậu, cậu lại không tin! Không ngờ lúc định đứng lên thì phát hiện tớ và Jung Yunho trao đổi thân thể!"

Park Yoochun rốt cục nói được một câu: "Cái kia… Tôii vẫn không tin a…. Nói không chừng là Jaejoong nói cho cậu…"

"Làm ơn đi! Tớ xấu tính vậy sao, lại đi nói mấy chuyện này cho cậu ta!"

Cậu ta gãi đầu, mặc có chút nhăn nhó: "Thôi… Tớ tin tưởng, nhìn bộ mặt ngu ngốc của cậu, không giống Jung Yunho chút nào, chỉ có cậu mới có thể cười đến rung cả người…"

Nguyên lai tật xấu của tôi vậy mà có thể dùng để chứng minh thân phận! Tôi chạy tới gần, cầm hai tay cậu ta, kích động nói: "Đồng chí! Không hổ là người quen biết từ lúc còn mặc quần đùi! Thật thông minh a!~"

"-_-#……."

"Vậy hiện tại làm thế nào bây giờ?" Yoochun ngồi bên cạnh tôi: "Nói thật, hiện tại nhìn khuôn mặt này của cậu, tớ thật muốn đánh một cú! Cậu biết không? Buổi sáng lúc ngồi cạnh cậu…. Không đúng, ngồi cạnh

Jung Yunho, cậu ta cứ vuốt mặt tớ gọi Park Chun Chun!! Giờ nhớ lại, thật là buồn nôn a!" Nói xong lắc lắc người tôi mấy cái…

"A… Cậu quá khoa trương rồi! Cơm hôm trước chưa bài tiết à?"

Park Yoochun trừng mắt nhìn tôi một cái: "Tớ gần đây táo bón!"

Tôi không còn lời nào để nói. Bất quá, cuối cùng cũng có hiệu quả, ha ha, hiện tại! Tôi sẽ về nhà! Biệt thự Kim!

Vik ~~ Ba về nhặt xác con đây

"Này? Jung, Kim Jaejoong?" Không có biện pháp, hiện tại điện thoại của tôi ở trên tay cậu ta, tôi chỉ có thể gọi dãy số mình quen thuộc, gọi cái tên mình quen thuộc nhất ~ ~ Ngày mai nhất định phải đổi nhạc chuông thành "Người quen thuộc nhất là người xa lạ nhất!" Haizzz….

"A…. Là cậu, làm sao vậy? Tôi đang tắm ~"

Đó là… Cậu ta tắm cơ thể của tôi? Tưởng tượng đến thân thể non mềm của mình bị cậu ta chà đạp, lộ ra màu phấn hồng mê người ~ Ai nha, má ơi, thật là!

"Này!! Cậu nhắm mắt vào cho tôi! Không được nhìn thân thể của tôi!!"

"….. Nhắm mắt lại tôi tắm thế nào? Ha ha… Này, thân thể của cậu thật đúng là mẫn cảm a ~ Lại còn mềm mềm nữa ~"

Tên biến thái!! Cậu ta nhìn cơ thể của tôi mà có phản ứng sao? Có cảm giác với chính mình? Cái này…

"Cậu, cậu đừng có hành động thiếu suy nghĩ!! Cẩn thận tôi hủy dung!!! Hủy dung của cậu!!"

"Trêu cậu thôi, Vik đến đây, mau vào bồn tắm chơi uyên ương dục với bổn thiếu gia…"

"~"

A? Vik còn sống? Bất quá sao tiếng kêu thê thảm vậy, trước Vik cũng tắm cùng tôi rồi mà…

"Kim Jaejoong, cậu còn có chuyện gì không? Tôi rất bận." Thanh âm kéo dài, nghe qua giống hệt một con mèo lười biếng, cậu ta thật là!

"Có… Hiện tại tôi có thể về biệt thự Kim được không? Muốn lấy vài thứ… Thuận tiện xem Vik thế nào, đi mà…"

Đáng ghét! Kim đại gia lại phải ăn nói khép nép với cậu, nếu cậu không đáp ứng! Tôi sẽ lấy thân thể cơ bắp này đè chết cậu!

"Được rồi, tôi cũng không phải người không biết lý lẽ. Đến thì mua hộ tôi bánh bao hấp. Dạo gần đây hay thèm ăn vặt."

"……"

"Tút tút tút……."

"Đi chết đi! @#$%#…. #$[…." Tôi chỉ có thể phát tiết một chút với cái điện thoại.

Khép lại di động, mỉm cười với Yoochun: "Xem, tớ mắng như vậy, cậu ta không dám cãi gì cả ~"

"Người ta cúp điện thoại rồi, sao có thể lên tiếng a…"

"Sao cậu biết!"

"Không phải cậu mở loa ngoài sao? Tớ không bị điếc…."

Cuối cùng vẫn mua hai cái bánh bao, kéo Yoochun, phẫn hận đứng trước cửa biệt thự họ Kim!

5. Chương 5

Đứng trước cánh cửa quen thuộc, trong mắt tôi chợt đầy nước, nhà yêu quý a! Hyun Hyun (Người giúp việc nhà tôi) lại vứt rác ngay trước cửa! Ruồi bọ bâu đầy rồi! Tức chết tôi mất! Chẳng lẽ Jung Yunho không có biện pháp sửa cái này sao?!

Hyun Hyun đứng trước cửa chờ, mỉm cười nhìn chúng tôi, chân phía sau đẩy đẩy rác ra góc khuất, cô nghĩ tôi là người mù sao! Cho dù tôi là người mù, mùi thối như vậy cũng có thể ngửi thấy a!! Bất quá hương vị quen thuộc này lại làm cho tôi rơi nước mắt, tôi nghĩ hẳn đây là tức cảnh sinh tình đi, aizzz! Chỉ có người trí thông minh thật cao mới có thể giác ngộ ra điều này! Thôi! Thôi! Tôi hấp hấp mũi đi theo Hyun Hyun, thật nực cười! Nhà của tôi, tôi có thể không quen sao?… Thật là có điểm không quen…

Đi vào trong, tôi lập tức đơ người, đây là nhà của tôi sao? Đại sảnh dán đầy poster mấy cô gái có bộ ngực vĩ đại…. Cái gì vậy! Tôi dán Bọt biển bảo bảo mà! Xem ra nhà Kim thật sự thay đổi triều đại rồi…

Yoochun kéo kéo góc áo của tôi, tôi nghiêng tai qua. Tôi biết cậu ta cũng không nhìn được mấy cái này!

"Jaejoong, thẩm mĩ của Jung Yunho rất cao a, nhìn rất đẹp!" Làm ơn! Nói chuyện thì nói bình thường đi, nhỏ nước bọt xuống tai tôi là sao!

Không để ý tới cậu ta, Jung Yunho tao nhã đi xuống. A? Phía sau cậu ta là cái gì vậy? Nhìn có điểm quen quen…

"Đến rồi à? Tự đi lên lấy đi, đưa bánh bao cho tôi."

Đưa bánh bao cho cậu ta, hừ! Tên đáng ghét.

"Tôi rất ngạc nhiên a, không ngờ cậu lại nuôi con kia ở nhà tôi, còn có, Vik bảo bối của tôi đâu?" Tôi chỉ chỉ sinh vật không rõ là cái gì ở phía sau cậu ta.

"A ~" Cậu ta mất tự nhiên sờ sờ mũi. "Đây là Vik nhà cậu a…"

"……."

Dùng sức dụi mắt! Để trẫm nhìn cẩn thận một cái… Thân hình trụi lủi, khắp người nổi da gà, tám phần là vì đông lạnh. Ánh mắt đẫm nước mắt kia! Trời ơi! Thật là Vikkkkk!!!

"Tôi lấy sữa tắm rụng lông cao cấp tắm cho nó vài lần thành như vậy…. Bất quá thế cũng tốt a, rất mát mẻ, vậy nên tôi đồng ý để nó tắm cùng!"

"……" Nhìn ánh mắt Vik vừa xấu hổ vừa phẫn hận [Tôi nghĩ nó nhất định thực xấu hổ, lớn tuổi vậy mà lúc nào cũng trần truồng, mất hết cả mặt cẩu] tôi lại đau lòng! Cha kiểu gì cũng sẽ cứu con khỏi tên đại ác ma này!

"Kim Jaejoong!" Đối mặt với Hyun Hyun bên cạnh đang kinh ngạc, tôi đành phải hung hăng gọi tên chính mình: "Sao cậu lại đối xử với nó như vậy! Cha mẹ nó ở trên trời nhất định sẽ đến trả thù cậu! Khuyển Dạ Xoa cũng sẽ không bỏ qua cậu đâu!"

" (_) , tôi lười nói chuyện với cậu, lấy các thứ xong thì đi đi!"

Dám đối xử với tôi như vậy! Hừ: "Yoochun! Lấy vũ khí!"

"Được!" Yoochun đáp rất nhanh, tôi cứ nghĩ cậu ta đã chìm trong biển mấy cô gái ngực to rồi, mọi người nhìn Yoochun đưa tay vào trong túi áo trên, tôi thấy Jung Yunho hơi nhíu mày một chút, lấy ra rồi! Kỳ thật chỉ là một cái túi ni-long mà thôi ~ Tôi muốn đựng mấy thứ, mọi người đừng lo lắng

~Nhận túi Yoochun đưa: "Đi! Chúng ta lên gác!" Cuối cùng quay đầu lại nhìn Vik, con cứ tạm thời ở đây a, chẳng may con chết thì ba nhất định sẽ lập bia mộ đầy đủ, nhé…

Đẩy cửa phòng ra, hết thảy vẫn quen thuộc như cũ ~ Cậu ta không ở phòng của tôi! Vậy mà tôi cứ phải chịu đựng ở phòng của cậu ta.

"Jaejoong a, nhanh đi lấy các thứ đi, không chừng còn có thể ăn cơm tối ở đây luôn…" Yoochun vuốt bụng, ủy khuất nhìn tôi.

“Không có tiền đồ a!”

“Cô cô cô…” Thực không đúng lúc, bụng tôi cũng không chịu thua kém réo lên…

“Vậy nhanh đi lấy đi, lát nữa xuống xin cơm…” Tự động lờ đi ánh mắt khinh bỉ của Yoochun, thân phận tôn quý của tôi không thể quăng đi như vậy được

~Mở ngăn kéo ra, may quá, giấy khen đầu tiên của tôi vẫn còn, cũng là cái duy nhất… Cẩn thận ôm trước ngực nhẽ nhàng vuốt ve, đến giờ vẫn có thể nghe thấy tiếng vỗ tay bên dưới sân khấu lúc ấy a…

“Cậu vẫn còn giữ bằng công nhận ‘Giải nhất vẽ tranh trừu tượng” lúc mẫu giáo à?” Yoochun gảy mũi, ngồi xổm xuống bên cạnh tôi. Tên này thật là giỏi trong việc phá hoại khung cảnh, lườm cậu ta một cái, đưa tờ giấy lên bên miệng ~(3)

“Jaejoong, tớ nhớ tháng trước cậu làm rơi nó xuống bồn cầu mà??”

“Đúng vậy, cậu cảm thấy tớ là người đáng ghê tởm như vậy sao?! Đương nhiên là tớ vớt nó lên rồi phơi nắng khô hết rồi!”

“……..”

6. Chương 6

Bận rộn với Yoochun nửa ngày mới thu thập hết đồ của tôi cả đáng giá lẫn không đáng giá, vì mấy thứ linh tinh nhiều lắm nên đành phải mượn Jung Yunho vài túi to…

“Jaejoong, sao nhiều vậy…” Trợ thủ đắc lực Yoochun mang theo bốn túi to, thở hồng hộc xuống lầu.

“Nhiều cái gì mà nhiều, tớ còn phải để lại không ít bảo bối đấy.”

“Ý của tớ là…. Cậu nhẫn tâm đi tay không ở phía trước tớ sao?”

Tôi không kiên nhẫn quay đầu lại nhìn Yoochun: “Ai nói bổn thiếu gia tay không?” Giơ giấy khen lên, nghiêm túc nhìn cậu ta: “Chính cậu chủ động bảo tớ cầm mà, quên rồi sao?”

Park Yoochun đặt mấy túi đồ xuống đất: “Tớ không giống cậu, đồ rơi vào bồn cầu rồi mà còn có thể hôn tới hôn lui, hiện tại nghĩ đến tớ còn thấy nổi da gà đây này…”

“Stop! Cậu đang ghen tị! Không so đo với người tầm thường như cậu! Mau lên, tớ thấy bọn họ sắp ăn cơm rồi.”

Park Yoochun vừa nghe đến ăn cơm liền hưng phấn, vác gói to chạy ào xuống! Nhỡ cậu làm hỏng đồ của tớ thì có đền được không?!

Jung Yunho mặc áo ngủ tựa vào ghế, tôi không biết rằng mình có thể bày ra tư thế khêu gợi như vậy ư? Hì hì, thật sự là càng ngày càng thích bản thân mình.

“Này, tên ngốc kia, đừng nhìn tôi với ánh mắt háo sắc như vậy, nước miếng chảy ra sàn rồi.” Thấy chúng tôi xuống lầu, Jung Yunho hơi ngẩng đầu lên, ngữ khí thật ác liệt!

“Hừ! Tôi nhìn chính mình thì liên quan gì tới cậu?”

Cậu ta mỉm cười, [Tôi có thể gọi là khuynh quốc khuynh thành không?] rất động lòng người: “Chú ý đến cách nói của cậu, cậu có muốn thân thể này toàn vẹn không?”

Uy hiếp tôi? Tôi sợ cậu chắc! Hừ! Bất quá, vì bữa cơm! Nhẫn! Nháy mắt với Yoochun một cái, cậu ta gật đầu, chúng tôi đặt mông ngồi xuống bên bàn ăn, điềm nhiên như không bắt đầu đánh chén.

“Yoochun a, thời tiết ngày mai rất đẹp!” Cầm một cái chân gà lên.

"Đúng vậy a! Dự báo thời tiết bảo ngày mai có lốc xoáy, chúng ta đi chơi diều đi!" Cậu ta lấy cái phao câu gà nhét vào miệng…. Đứa nhỏ, có người đang đuổi theo cậu sao? Cậu không thử nghĩ xem đó là bộ phận nào a…

"Hai người thật là, tự nhiên như người trong nhà. Quên đi… Hyun Hyun! Thưởng bọn họ hai bát cơm." Jung Yunho cau mày nhìn chúng tôi vừa ăn vừa phun xương, cầm lấy một cái khăn lau miệng: "Tôi ăn xong rồi, lát nữa gọi người đưa bọn họ trở về."

Miệng tôi đầy chân gà, nhìn bóng dáng cậu ta rời đi, giơ ngón giữa lên! Tôi khinh bỉ khinh bỉ khinh bỉ cậu!

"Trước mặt tôi là gương, đừng cho rằng tôi không thể thấy động tác của cậu." Đột nhiên quay đầu trừng mắt nhìn tôi.

"……" Thất sách a thất sách. Mình là người văn minh mà!

Ngồi lên xe đã từng là của tôi, cảm khái vài lần…. Vuốt bụng tròn xoe. Mặt đột nhiên rất ngứa a…. Tôi gãi tôi gãi tôi gãi gãi gãi!

"Jaejoong, sao trên mặt cậu có nhiều điểm đỏ vậy…" Yoochun hoảng sợ nhìn tôi, vừa nói vừa ngồi dịch sang bên cạnh.

"Không biết a, rôm thì phải… Có chút ngứa." Tôi vừa gãi vừa nói, sao lại ngứa thêm thế này.

"Jung thiếu gia, cậu không nhớ cậu bị dị ứng hải sản sao? Vừa rồi nhìn cậu cầm hải sâm lên ăn, tôi còn tưởng cậu chữa được rồi…" Lái xe Vương qua kính chiếu hậu nói với tôi.

Tôi chợt nhớ ra, lần trước Jung thúc thúc mang theo Jung Yunho tới nhà tôi ăn cơm, vì trong đồ ăn có chút hải sản, Jung Yunho ăn xong liền nổi mụn đỏ trên mặt. Cậu ta rất tức giận, nếu không phải có Jung thúc thúc ở đó, nhà của tôi hẳn là bị cậu ta hủy rồi! Đáng thương cho tôi, thích ăn hải sản nhất a… Aish! Cậu ta nhìn rất khỏe mạnh mà đầy bệnh tật… Dừng xe lại trước một tiệm thuốc, để cho lái xe Vương đi vào mua, mặt tôi đã nổi mụn kín đen mặt rồi, không thể đi [Kỳ thật là mặt đen hơn, nhưng không nên để lộ ra…], mua thuốc xong mang ra, ngồi vào xe mới phát hiện thuốc mỡ kia lại là thuốc trị trĩ! TMD! Ngứa chết tôi rồi!

"Hừ hừ hừ…" Nằm trong phòng rên rỉ, Âu Bá đang ngồi ở bên bôi thuốc cho tôi. Park Yoochun lật tung ngăn kéo Jung Yunho lên. Nhìn bộ dạng tham lam của cậu ta, tâm tôi lại đau nhức, chẳng lẽ tên Jung Yunho kia còn có bệnh tim?!!!

"Thiếu gia, thuốc đã bôi xong rồi, về sau đừng ăn linh tinh ở ngoài." Âu Bá đặt hai tay trước bụng, vẫn là vẻ mặt cứng đơ ngàn năm không đổi.

"Tôi đã biết, ông cứ xuống trước đi." Phất tay với Âu Bá, trên mặt hiện tại rất nóng rát. Liệu khuôn mặt này có bị gì không? Tên nhóc này hormone nam thật là nhiều, buổi sáng mới cạo râu xong, hiện tại đã hơi nhú… Kéo quần lên, ôi mẹ ơi, lông chân thật nhiều a…

"Park Yoochun! Lấy hộ tớ dao cạo râu!"

"Đây…" Cậu ta đang tập trung tinh thần vào kho tàng mới khám phá, không thèm ngẩng đầu lên, cứ thế ném dao cạo râu cho tôi…

"…"

"Nhận được chưa?" Tên này vẫn điềm nhiên như chưa có chuyện gì.

Nhìn con dao cạo râu cắm sâu vào tuýp thuốc mỡ, tôi miễn cưỡng co rút khóe miệng, may mắn tôi không bảo cậu ta lấy dao phay a…

"Aizz… Mạng của mình sao lại khổ vậy…" Cẩn thận cạo lông trên đùi, sao lại nhiều vậy?! Không được! Hay lát nữa lúc gội đầu dùng sữa rụng lông? Vẫn quên đi, tự cạo là tốt nhất!

Kết quả Park Yoochun ở nhà tôi cả đêm, mất ăn mất ngủ ngắm tiền, buổi sáng gọi cậu ta dậy, khóe miệng vẫn còn chảy nước miếng… Mấy điểm đỏ trên mặt tôi đã hết sạch rồi, vạn tuế! Bằng không lấy mặt mũi đâu mà đi gặp fan của tôi.

Vừa xuống xe, đã có mấy tên lưu manh chặn trước mặt, xem bộ dạng, trăm phần trăm là tìm tôi!

"Jung Yunho, mày đừng có chạy! Nhớ rõ chiều nay quyết chiến đấy! Đừng để cho bọn tao thất vọng." Một tên tóc vàng khinh thường nhìn tôi.

Đầu có chút nhức… Tôi hoảng sợ: "Chuyện gì vậy?" Tôi thật sự không biết…

"Mày đừng có giả vờ nữa! Tuần trước đã hẹn rồi!" Tên tóc vàng kia tức giận.

Chết tiệt! Bà lão cũng thật là, bà không thể chờ thêm vài ngày rồi mới để cho tôi và Jung Yunho trao đổi thân thể sao? Bất đắc dĩ nhìn dáng người dù mặc đồng phục cũng không che hết cơ bắp, đành phải chuẩn bị nằm bệnh viện để cho chị y tá chăm sóc vậy…

7. Chương 7

"Jaejoong, tên tóc vàng đi rồi, cậu đừng hoảng nữa…" Yoochun thấy người kia rời đi mới đi đến cạnh tôi, hừ! Lúc nguy hiểm như vừa rồi, tên tiểu tử này lại đi trốn sau gốc cây! Thật uổng công mình làm bạn với cậu ta từ lúc mặc quần đùi đến giờ!

"Uhm… Sao tự dưng mặt đất lại quay quay nhỉ…"

"……"

Tên tóc vàng kia thật là, chỉ nói là buổi chiều, không nói với tôi là mấy giờ sao? Thật không chuyên nghiệp chút nào! Vốn không muốn nói nhiều với Jung Yunho! Nhưng hiện tại việc này có liên quan đến sự an toàn của tôi, tôi đành cắn răng giậm chân!

"Yunho a ~ ~ Ha ha ~~ Vội sao? Bả vai mỏi à?" Chỉ có thể hạ mình mà nịnh nọt cậu ta [_]

Cậu ta liếc tôi một cái: "Không thấy tôi đang ngoáy lỗ tai sao? Thật là không có chút nhãn lực gì cả! Định tính toán tôi sao? Tránh ra!"

Tôi hậm hực lui về phía sau hai bước, đó là ngoáy lỗ tai? Tôi nghĩ cậu ta đang muốn xuyên thủng tai tôi thì đúng hơn! Lỗ tai xinh đẹp của tôi a

"Có việc gì cứ nói thẳng đi." Jung Yunho ngoáy lỗ tai xong thì bắt đầu ngắm nghía móng tay…

"Cái kia… Cậu có đáp ứng đánh nhau với người khác bao giờ không?"

"A…" Cậu ta ngừng động tác lại, có chút mờ mịt: "Cậu nói người nào vậy? Chắc là tôi có đáp ứng! Lịch đánh nhau đã sắp xếp đến nửa năm sau rồi."

"……" Tôi có nên tự sát để đầu thai sang kiếp khác không? Mọi người đừng có ngăn cản tôi!!!

"Tên tóc vàng ấy! Vào chiều này!" Nghe nói lịch đến tận nửa năm sau, tôi gào lớn, thẳng lưng nói!

"A…" Cậu ta vẫn tiếp tục cắt móng tay, tiếng móng tay rơi xuống đất nghe thật chói tai.

"Đừng cắt nữa…. Ah o(> <)o!" tôi="" sao="" lại="" xui="" xẻo="" như="" vậy,="" lời="" còn="" chưa="" nói="" xong,="" một="" vật="" thể="" chưa="" xác="" định="" được="" là="" cái="" gì="" liền="" bắn="" từ="" tay="" cậu="" ta="" vào="" trong="" miệng="">

"Đâu có liên quan tới tôi? Tôi bây giờ là Kim Jaejoong mà."

"Sao cậu lại vô trách nhiệm như thế!!! Đây chính là thân thể của cậu a!"

Cậu ta cười một tiếng: "Tặng cho cậu đó ~ Lông chân quyến rũ của tôi đều bị cậu cạo sạch, tôi sao còn có mặt mũi trở về."

"Có thể mọc lại mà! Chẳng phải cậu cũng lột da Vik nhà tôi đó sao?" Tính toán với tôi, tôi cũng sẽ tính toán cậu thật rõ ràng!

“Được rồi, cậu đi học trước đi, tan học tới nhà tôi bàn bạc biện pháp.”

Tên kia có lệ nói một câu, lại còn đạp tôi một phát! Tên đáng ghét! Vô cùng u oán ngồi xuống hàng cuối, thời tiết sao lại thế này a! Ngay cả con muỗi cũng không có! Tôi phải chịu đựng thế nào cho tới trưa đây…

Nằm trên bàn híp mắt lại, bóng dáng Chu Công càng ngày càng rõ ràng…

“Jaejoong! Ngủ chưa?”

“….” Ngẩng đầu, nhìn nhìn Park Yoochun không biết ngồi cạnh tôi từ lúc nào, kích động ôm cổ cậu ta!

“Yoochun, tớ yêu cậu chết mất! Cậu đúng là người bạn từ lúc mặc chung quần đùi đến giờ!”

Yoochun cố sức kéo tôi ra: “Tớ chỉ là không muốn ngồi cùng tên giả mạo tự cao tự đại kia thôi, nhìn tên Jung Yunho ngụy trang dưới vẻ mặt Kim Jaejoong, tớ lại muốn đập cậu ta!!” Yoochun nói vô cùng hăng say, còn vung nắm đấm lên, bạn học ngồi phía trước liền quay đầu lại.

“Yoochun, nóng quá lên chập mạch à!”

“……..”

Tôi giữ chặt Yoochun đang nổi giận: “Được rồi, được rồi, cậu ta nói đùa thôi mà.”

Yoochun hừ lạnh một tiếng, quay mặt sang một bên, tôi đang nghĩ nên nói gì với cậu ta thì cậu ta đột nhiên quay lại, chăm chú nhìn tôi.

“Jaejoong, chẳng lẽ cậu không nghĩ tới việc tìm bà lão kia sao?”

Thật sự là một câu khiến cho người trong mộng bừng tỉnh a.

“Yoochun! Cậu quá thông minh! Bất quá, aizzz… Tớ phải giữ được mạng của mình đã…” Buổi chiều thật sự phải đi đánh nhau sao? Tôi là thiếu niên ngoan ngoãn của thời đại này mà… Đều tại tên Jung Yunho kia! Bình thường mà tuân thủ pháp luật như tôi thì hiện tại đã không liên lụy đến người khác! Cậu ta ở kia nhàn nhã hưởng thụ cuộc sống, tôi lại ngồi đây cầu ông bà phù hộ có thể tai qua nạn khỏi…

Xem ra Yoochun đã có chuẩn bị, vừa tiêu tan oán khí đã lấy trong túi sách ra mấy tạp chí đọc. Tôi thở dài một hơi, vốn đang định cùng cậu ta nói chuyện một lúc nhưng giờ làm sao được, tôi cũng rút một quyển tạp chí thoạt nhìn cũng được bên cạnh cậu ta ra đọc.

Tan học, ba người chúng tôi đi cùng nhau rất dễ khiến người khác chú ý. Tôi vẫy tay chào hỏi mấy cô gái chung quanh, mọi người thật vất vả! Kỳ thật các cậu không cần phải kéo váy lên đâu, đã rất ngắn rồi…

“Cậu đã xem điện thoại của tôi chưa?” Ngồi trên xe Jung Yunho, cậu ta bình thản hỏi tôi.

“Điện thoại cậu reo suốt ngày, tôi toàn tắt máy…”

“Ở đó có vài số di động các anh em của tôi, cậu gọi điện cho bọn họ hẳn có thể dọn dẹp vụ này! (_)#”

“Sao không nói sớm…” Tôi khinh bỉ nhìn cậu ta một cái, nhanh chóng cầm điện thoại ra khởi động. Tiếng rè rè máy đang mở vang lên một lúc mới yên tĩnh trở lại. Cái gì! Hơn 300 cuộc gọi nhỡ, vô số tin nhắn.

Tôi phiền muộn đưa di động cho cậu ta: “Cậu có muốn gọi lại không…”

Cậu ta nhận điện thoại, cúi xuống nhìn màn hình: “Chậm trễ không ít chuyện của tôi rồi, ah… Cậu gặp phiền toái.”

Giọng điệu bình tĩnh lại dọa tôi ra đầy mồ hôi lạnh: “Phiền, phiền toái gì?…”

Jung Yunho ngẩng đầu, cười đến sáng lạn: “Lịch đánh nhau đã xếp đến sang năm rồi ~”

“……”

Yoochun buông tạp chí trong tay, đồng cảm nhìn tôi, tôi thực hối hận trước đây không làm mấy chuyện giết người phóng hỏa! Ít nhất cũng phải đi cướp ngân hàng một lần a! Tức chết tôi rồi!

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, tôi gặm táo chăm chăm nhìn Jung Yunho gửi tin nhắn cho anh em của mình. Chủ yếu là vì tôi quá vụng về, nói hai câu còn run rẩy, sao khiến cho người ta tin phục a…

Cầm bản thảo trong tay: "Các anh em! Có người tìm tôi gây, phiền phức nhất định phải đi cho, bọn họ biết tay, sau khi tan học chiều nay, đằng sau núi, một đất một còn!"

[Nguyên văn: Các anh em! Có người tìm tôi gây phiền phức, chúng ta nhất định phải đi cho bọn họ biết tay, sau khi tan học chiều nay, đằng sau núi, một mất một còn!]

Ah… Nói rất có khí thế, tràn ngập nhịp điệu!

"Đừng nói nữa, sao cậu có thể qua môn Ngữ văn a? Giáo viên Ngữ văn tiểu học chết sớm à?" Jung Yunho buông di động, nhìn tôi.

"Đúng vậy ~ Giáo viên Ngữ văn tiểu học của chúng tôi bị cậu ta chọc tức phải nằm bệnh viện bao lâu ~" Park Yoochun chết tiệt!

"Hừ… Đây là dấu ấn riêng biệt của tôi! Mấy người các cậu phàm phu tục tử không thể nào hiểu được!"

"Được rồi, buổi chiều cậu không cần đi, tránh khiến cho tôi mất mặt, để cho bọn họ là ổn."

"Vậy… Lịch sắp xếp đến năm sau làm sao bây giờ? Tôi cứ không xuất hiện suốt, liệu bọn họ có đến tìm tôi không?"

Jung Yunho tán thưởng gật đầu: "Không tệ lắm, cũng không phải quá ngốc, chỉ cần cậu sau này thành thật một chút, tôi nghĩ sẽ tạm thời an toàn a."

"Tôi vẫn luôn thành thật mà!!" Tôi vẻ mặt cầu xin: "Tạm thời an toàn? Không có chút đảm bảo nào sao…"

"Giúp cậu lần này đã là tốt lắm rồi! Đừng cò kè mặc cả nữa!"

Vô lực tựa vào thành ghế salon, bà lão kia… Nếu tôi mà gặp lại bà, tôi nhất định sẽ gói bà thành bánh chưng buộc nơ!

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/hon-dan-cau-khong-duoc-dung-vao-toi